

Gerçek Hayattan Alıntıdır Beddua

– 4harf1kelime · 24 Aralık 2015

Yakın geçmişine gideceğiz bu sefer...

Her şey bir anda olup bitmişti. Daha ne olduğunu, neden olduğunu anlamadan annesiyle tartışmaya başladı. O, annesine; annesi de ona bağıyordu. İki taraf da sinir küpüne dönmüştü adeta. Bizimki, o öfkeyle yeğenini de alıp dışarı çıktı. Biraz bisiklete binip, sinirlerini yatıştırmak istiyordu. Evden çıkarken ise, annesinin ona bir şeyler dediğini duydu. Ama hem anlamamıştı hem de önemsememişti. Çünkü sinirden, gözü bir şey görmez olmuştu.

Yeğenini bisikletin önüne bindirip başladı sinirli sinirli bisikletini sürmeye... Aklının o konudan dağılması için yeğeni ile başka konulardan konuşmaya çalışıyordu. Ama bir türlü sinirlerini yatıştıramıyordu.

Sokaklar arasında bisikletle dolaşırken bir camiiye yaklaştılar. Camiiye yaklaştıkça mevlit gibi bir şey duyuyorlardı. Gencimizin siniri tam olmasa da geçmiş gibiydi zira öyle olmasa mevlidi farkedemeyeceğini düşündü.

Camiiye yakın bir çıkmaz sokağın başında durdular. Buradan geri dönmeye karar verdi. İşte ne olduysa bu karardan sonra oldu. Hâlâ asabiyetinin etkisinde olacak ki, dönmeden önce yolu kontrol etmemişti. Sol tarafa dönmeleriyle etrafa dağılmaları bir oldu. Bir trafik kazası geçirdiler. Gencimiz bir yana, yeğeni bir yana, altlarındaki bisiklet bir yana savrulmuştu. Bizim delikanlı ilk birkaç dakika olayın farkına varamadan yeğenine seslendi. Etrafın kalabalıklaştığını gördü. Mevlit sesi de gelmiyordu artık...

İçindeki sinirin yerini büyük bir korku almaya başlamıştı. Yeğenini gördüğünde ağzının kanadığını farketti. Kendisinin de kolunda bir yaralanma mevcuttu. O, hâlâ olayın şokunu üstünden atamamışken olay yerine bir ambulans geldi. Gencimiz, yeğeni ve arabayla çarpan kişi hemen hastaneye gittiler.

İçindeki korku gittikçe büyüyordu. Ama bir yandan da yeğeninin korkusunu bastırmaya çalışıyordu çünkü o henüz küçüktü. Ona bir şey olmasından çok korkmuştu. Yaşadığını ve bilincinin yerinde olduğunu görünce çok sevindi. İç kanama ihtimaline karşı hemen yeğenine müdahale ederlerken kendisi de hastaneye gelen polisler durumunu anlatmaya çalışıyordu.

Hayatında polislerle işi olmamıştı ama şimdi polisler ifade veriyordu. Sadece iki arzusu vardı, herkesin sağ salim olduğunun bilinmesi ve bu işin daha da büyümeden daha açık bir ifadeyle büyüklerin kulağına gitmeden kapanması... Ama ne yazık ki öyle olmadı. Hastanede kontrolleri tamamlanan gencimiz ve yeğeni, polis eşliğinde; arabasıyla çarpan kişi ise kendi arabasıyla karakola gittiler.

İş, büyüklere haber vermeye geldiğinde bunu nasıl yapacağını bilemiyordu. Karakolun önünden daha önce belki de binlerce kez geçmesine rağmen şimdi içindeydi ve bu, onun aşırı derecede korkmasına yetiyordu. Önce kendi ailesini aradı. Telefona annesi çıkınca, korkusunu belli etmemeye çalışarak babasını istedi. Evde olmadığını öğrenince uygun bir dille, babasının en kısa zamanda buldukları karakola gelmesini istedi.

Asıl zor olanı bundan sonrasıydı. Yeğenin babasından çok çekinirdi. Onun sözünden dışarı çıkmayı bırakın düşünmek, hayal bile edemezdi. Ama bir o kadar da severlerdi birbirlerini. Gel gelelim, bu durumu nasıl anlatabilirdi? Yapacak bir şey yoktu. Öyle yada böyle olanları anlatması gerekiyordu.

Bir müddet sonra yeğenin babası ile kendisinin babası karakola gelmişlerdi. Karakolda gerekli işlemler yapıldıktan sonra oradan ayrılırken kendisi için en büyük tesellinin hakkında şikâyetçi olunmamasıydı. Çünkü kazada asıl suçlunun kendisi olduğunu biliyordu. Yol kontrolünü yapmadan çıkmış ve kazaya sebebiyet vermişti. Olayın diğer muhatabı olan kişiye ne kadar dua etse az olacağını düşündü.

Karakoldan daha sonra tekrar ifadesine başvurulmak için ayrılmıştı ama bir de bu işin ev bölümü vardı. Yeğenin babası; büyük bir sabırla gencimizi, uzun bir süre bisiklet binmemesi konusunda uyardı. Şimdilik olayı belsüz atlattıklarını ama Allah korusun daha da beter bir durum olabileceğini anlattı. "Bu korku, size epey yeter." demişti ve son derece haklıydı.

Eve geldiklerinde zar zor bir şekilde aile büyüklerine baştan sona olayı anlattılar. Elbette ki onlar da biraz üzüldü biraz kızdılar haklı olarak. Ama herkesin en büyük tesellisi can kaybı olmamasıydı.